

Publicerad 2006-06-04 01:01 av Kicken

Något som slog mig när jag mötte mina barndomskamrater och deras föräldrar.

Det oundvikliga

Det oundvikliga

Alla var plötsligt äldre och var fan var jag när det hände

Måste ha hjärtat och själen i en helt annan tid än min

Ingen ungdom längre och det skrämde mig stel

Hur får man stopp på tiden som lurar och bedrar

Tiden likt en prickskytt i en belägrad stad

Svänger med sin pipa och gör oss påmind om att tiden går

De runt om mig i tydlig process

Kan eller vill inte se det ändras

Panik, stress, krav, insikt! Ett övergrepp på det innersta för att leda oss in i det redan uppgjorda

Satt i konversation med en far till en vän

Han kan skrämmas när han ser uppå sina barn

Så fjärran då. Långt till nu. Idag sitter han här fången inuti sig själv

Den jag var då, den är jag än

Själen håller jag ren och vägrar leva på minnen

De ska användas när man inte drömmer längre

Kommer aldrig att ge upp kampen om rätten till mig själv

Föråldrad ungdom faller med förnekelsens fana i topp

Kan då och då se laserstrålen svepa förbi bara för att inte glömma var vi är på väg

Mot det oundvikliga!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kicken med Poeter.se id #8928 innehar upphovsrätten